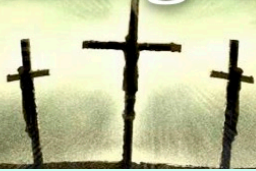

Amazing Grace

Beroemde laatste woorden

John Newton 1725-1807.

Oorspronkelijk een slavenhandelaar, had een dramatische verandering van hart die hem ertoe bracht om zijn slavenchip om te draaien en de mensen terug naar hun thuisland te brengen.

Hij werd predikant en predikte tegen de slavenhandel, hetgeen William Wilberforce inspireerde die de afschaffing van de slavernij teweeg bracht in Engeland en haar koloniën.

Hij is gekend door het schrijven van de woorden van de hymn "Amazing Grace".

Toen hij zijn einde naderde, riep hij uit,

*"Ik ben nog steeds in het land van de stervenden;
Ik zal spoedig in het land van de levenden zijn."*

*"Het was genade die mijn hart leerde vrezen,
en genade die de vrees weer onthief.
Hoe kostbaar verscheen die genade aan mij,
op het uur dat ik pas geloofde !"*

Het flyer-project van NaturEl brengt alles samen wat ons dierbaar en waardevol lijkt. Alle informatie over natuurlijke gezondheid, natuurlijk leven en geestelijke groei werden samengebracht in één bundel van informatie, motiverende literatuur. Bij dat alles is de Bijbel het houvast waar alles op gebouwd wordt.

Volg HouVast via www.goednieuws.org

Verbazingwekkende genade Amazing Grace

Rond 1750 vaarde kapitein Newton van Afrika naar het Nieuwe land – Amerika, zoals zo dikwijls reeds – met zijn schepen, met in het ruim een nieuwe *vracht* slaven.

Het was niet de eerste keer dat dit slavenschip deze reis maakte – het was zelfs routine geworden voor de nog jonge kapitein Newton, die op jonge leeftijd het zeemansleven was begonnen en in een blitscarrière – hij was nog geen 22 – kapitein werd van een vloot schepen. Deze man was christelijk opgevoed, maar 'christelijk' betekende niet veel. Het was als behoren bij een groep omdat het nu eenmaal zo hoort...

Deze reis was heel anders dan alle eerdere reizen en zouden deze nog jonge kapitein erg veranderen.. Tijdens de lange overtocht was de zee onrustig – en er dreigde zwaar weer. Van uur tot uur werden de omstandigheden ernstiger en gevaarlijk. Het schip bevond zich op de helft van het traject en er was geen mogelijkheid tot rechtsomkeer of voor het zoeken van een ankerplaats voor beschutting.

Zeilen werden neergehaald. Alles wat loszat werd vastgebonden om niet overboord te gaan.

Overbodige stukken werden van het schip afgehaald om ieder risico te vermijden. Maar niets scheen te helpen. De omstandigheden waren zo dramatisch en de ervaren zeelui waren door het dolle heen. Dit was nooit eerder gebeurd en er zou een wonder moeten gebeuren als ze dit zouden overleven.

Niemand dacht aan de slaven die beneden in het schip waren vastgeketend. En ook aan hen was het niet ontgaan dat de omstandigheden waarin het schip verkeerde ronduit gevaarlijk waren.

De golven gingen hoog – het schip kraakte ...

Terwijl de achtersteven de diepte inging, verhieven zich golven tien meter boven het schip. Even later ging het schip tien meter de hoogte in... om terug gesmeten te worden in de kolkende waterdiepte. Het leek een verloren gevecht.

Om zelf niet overboord te slaan bonden de scheepslui zichzelf vast aan stevige palen en masten en ook de kapitein liet zich vastbinden. Zijn geest was vol zorgen, angst en kwelling en hoewel de loeiende stormwind en het vervaarlijke kraken van het schip zo hevig waren en de geluiden van de zee alles scheen te overstemmen, was er een geluid dat soms boven dit geluid uitkwam – kapitein Newton werd het zich bewust en luisterde naar de tonen. "De slaven" ging het door zijn hoofd... maar het was geen angstgeroep, geen vraag om hulp. Daar in het ruim was GEEN PANIEK. Deze negers hadden zich voorgenomen, dat als ze zouden sterven, ze in waardigheid zouden sterven.

En zij putten kracht uit hun traditioneel Afrikaans lied.

Ondanks het stormlawaaï drongen de klanken tot kapitein Newton door.

Op dat moment werden de zwarte bladzijden van zijn leven voor de geest gehaald – hij die *vrij* was, was in angst – hoe konden de *geketenden* zo een rust en overwinningstonen in hun lied leggen?

Het drong tot hem door dat geloof geen grote betekenis had voor hem. In de dreiging van de storm maakte hij een afspraak met God, dat als ze dit noodweer zouden overleven, hij rechtsomkeer zou maken en de slaven terug brengen.

En zo gebeurde het. Tegen iedere verwachting in, bleef het schip overeind. De volgende dag werd de zee kalmer en niemand was vermist.

Het schip werd gekeerd en ze voeren terug naar de plaats waar ze vandaan kwamen. Daar gingen de slaven van boord en ook kapitein Newton. Kapitein Newton verbleef daarna geruime tijd ter plaatse.

Op de tonen van het lied waarvan hij de woorden niet kon begrijpen – zette hij woorden zoals hij ze had ervaren.

En zo werd **Amazing Grace** geboren en ook andere liederen tijdens Newtons' verblijf in Afrika.

De woorden van Amazing Grace hadden voor Newton zowel een praktische betekenis als een geestelijke. Hij sprak van redding van zijn tijdelijke, aardse leven, en bezong zijn eeuwige redding. Hij besefte zijn blindheid, toen zijn ogen werden geopend... en daar is soms een storm voor nodig.

Ook ik leef in verwondering om datgene wat God bewerkt in mijn leven. Maar vaak zijn we blind. We zijn niet in staat Gods werk in eigen leven te zien.

Elke bladzijde van de Bijbel getuigt van Gods wonderbaarlijke tussenkomst. Iedereen zou kunnen nadenken over welke WONDEREN we vandaag zien in ons leven?

Hoe kunnen wij deze wonderen doorgeven ter bemoediging van onze vrienden en kennissen die op Goed Nieuws zitten te wachten?

Hoe kunnen we getuigenis geven?

- We kunnen bidden dat God gelegenheden schept waarin we met vrijmoedigheid kunnen spreken over zijn wondere werken, zoals wij ze ervaren in de schepping, in de studie van de natuur, in het verlossingsplan van God met de mens en op basis van onze eigen ervaringen met Hem.

- Bidden dat God ons de woorden in de mond legt, want we zijn niet altijd zo welbespraakt om het met mooie woorden uit te leggen. Maar vraagt het zoveel inspanning om God de eer te geven, je omgeving te vertellen dat je ondanks alles vertrouwt op God?

- Hoe dieper het tot je doordringt dat je verloren bent, maar dat het Gods Verbluffende Genade is, dat je leeft; dat Jezus jouw plaats heeft ingenomen en vernedering en smart heeft doorstaan, omdat jij en ik een toekomst zouden hebben... Hoe dieper die dankbaarheid ontspringt en we Zijn goedheid, kracht, wijsheid, liefde willen bezingen, delen, bekend maken.

Hoe ver reikt Gods vergeving ?

Harry Orchard was één van de beruchtste moordenaars van zijn tijd. Hij was van 1896 tot 1905 betrokken bij de bloedige oorlogen tussen de mijnwerkers en de mijnindustrie. De socialistische organisaties in die tijd streden tegen de “gewetenloze kapitalistische machten”. Hun leiders beschouwden zich als de verlossers van de vertrapte massa. Onder hun leiding blies Orchard treinen, fabrieken en mijnen op om de directie, werkers en overheid te intimideren en voerde hij een ware terreur. Hij had het speciaal voorzien op Frank Steunenberg, gouverneur van Idaho, omdat hij de macht van de bond verbroken had. Op 30 december 1905 plaatste hij bij het hek van het huis van Steunenberg een bom, die zou ontploffen zodra het hek geopend zou worden. In de enorme ontploffing werd Steunenberg gedood en de stad Caldwell beefde op haar grondvesten. Orchard werd gevangen genomen. Toen hij in zijn cel zat, werd hij gekweld door de herinnering aan de verschrikkelijke taferelen uit zijn leven. Hij overwoog zelfmoord, maar de gedachte aan het hellevuur weerhield hem. Er was één vraag die hem bezighield: *“Kan God een moordenaar vergeven?”* God wil gevallen mensen oprichten. Hij kan hen die tot Hem komen redden (Hebreeën 7:25). Hoe groot onze zonde is, God kan vergeven; hoe slecht ons leven ook is, God kan helen.

Sommige van de grootste voorbeelden waren eens verachtelijke zondaars - ook na hun bekering hadden zij strijd. Christus verzekerde de misdadiger aan het kruis van een plaats in het paradijs. Paulus - de vervolger - werd de grote apostel. John Newton, predikant en schrijver van “Amazing Grace” liet schrijven op zijn graf:

*“John Newton
Eens een ontrouwe en libertijn,
Een dienaar van de slaven in Afrika
Door de rijke genade van onze Here
en Heiland Jezus Christus,
Beschermd, Hersteld, Vergeven
En benoemd om het geloof te verkondigen
Dat hij lange tijd bezig was te vernietigen.”*

George Mueller, een losbandig jong mens, werd een grote geloofsmans en vader van duizenden wezen. Na genezen te zijn van alcoholisme stichtte Bill Wilson de Anonieme Acoholisten. De verlossing die deze mensen hebben ervaren schonk hun een dienstwerk voor de gevallen.

Bovengenoemde gelovigen betreurden hun zondig verleden. Maar hoewel God zonde vergeeft, neemt Hij de gevolgen niet weg. Davids' zonde leidde tot de dood van vier van zijn zonen, veroorzaakte een burgeroorlog en verzwakte de moraal van het volk. “Hoewel David berouw had over zijn zonde en de Here weer had gezocht, plukte hij toch de vrucht van het zaad dat hij zelf had gezaaid” (Patriarchen en Profeten, p. 662). De genietingen van de zonde zijn maar tijdelijk (Hebreeën 11:25), terwijl de gevolgen langdurig en bitter zijn.

Hoe kunnen wij mensen, die in zonde zijn gevallen, doen begrijpen dat hun zonden vergeven zijn, maar dat de gevolgen blijven? Moeten wij hen niet helpen om deze gevolgen te doorstaan?